

Sygn. akt X Ga 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Korfanty

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **M. R.**

Ł. P.

przeciwko: **M. F.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanej M. F.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 kwietnia 2016 r.

sygn. akt VII GC 1954/15

oddala apelację

SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X Ga 344/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej M. F. na rzecz powodów Ł. P. i M. R. - współników spółki cywilnej kwotę 2243,96 zł, umorzył postępowanie w zakresie kwoty 2876,47 zł oraz zasądził od pozwanej na rzecz powodów – współników spółki cywilnej kwotę 1467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej powodowie sprzedawali pozwanej części i akcesoria do pojazdów mechanicznych. Po dostarczeniu towaru pozwanej, powodowie wystawili faktury VAT. Pozwana nie uregulowała ceny sprzedaży. Wezwania do zapłaty nie odniosły żadnego skutku. W dniu 20 kwietnia 2015 r. Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty stosownie do żądania zawartego w pozwie. Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w części odnoszące się do należności głównej, wskazując, że zasadne jest żądanie wyłącznie odsetek z uwagi na uregulowanie należności z tytułu kwoty głównej dochodzonej pozwem. Powodowie zaprzeczyli, by

pozwana uregulowała kwotę wynikającą z jednej z faktur z uwagi zaś na uregulowanie części należności ograniczyli powództwo.

W dalszej części uzasadnienia sąd uznał, że pozwana nie udowodniła, iż zapłaciła za zakupiony towar a stosownie do treści art. 6 k.c. spoczywał na niej ciężar dowodu w tym zakresie. Z uwagi na cofnięcie powództwa w zakresie kwoty 2876,47 zł postępowanie w tej części zostało umorzone.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację zaskarżając go w pkt 1, podnosząc zarzut naruszenia:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na marginalizacji twierdzeń i oświadczeń strony pozwanej oraz bezpodstawnym stwierdzeniu, iż pozwana nie przedstawiła dowodów świadczących o multiplikacji przez powodów powództw skierowanych przeciwko pozwanej,

- art. 355 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie przez Sąd I instancji, że powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 2876,47 zł podczas gdy z treści oświadczenia powodów wynika, że cofnęli powództwo w zakresie kwoty 2214 zł,

-art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie.

Pozwana zarzuciła ponadto sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego materiału dowodowego, z którego wynika, że powodowie cofnęli swoje powództwo w zakresie kwoty 2243,96 zł oraz podniosła zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy z uwagi na marginalizację twierdzeń pozwanej.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 poprzez umorzenie postępowania w zakresie kwoty 2243,96 zł ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie do powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy

– w niniejszej sprawie pozwana w apelacji wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji pozwanej należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić dowolnej oceny dowodów. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie nie sposób zarzucić Sądowi I instancji, że dopuścił się marginalizacji twierdzeń i oświadczeń stron postępowania. Z akt sprawy, w szczególności z potwierdzenie przelewu dokonanego przez pozwaną (k.42) wynika, że zostało zaspokojone roszczenie z faktury VAT nr (...), nie

zostało spełnione żądanie zapłaty co do kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...). Na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania, że uczyniła zadość roszczeniu strony powodowej a wynikającemu właśnie z faktury VAT nr (...). Pozwana nie sprostала temu zadaniu. Nie można zarzucić powodowi, że nie wykazali okoliczności negatywnej w postaci braku zapłaty przez pozwaną. Nie można przyjąć za twierdzeniem pozwanej, że zapłata z tytułu faktury nr (...) jest poza sporem, bowiem na skutek zapłaty za fakturę nr (...) powodowie ograniczyli jedynie powództwo w tym zakresie. Sąd dokonuje oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i nie skupia się wyłącznie na treści jednego pisma, tak jak czyni to strona pozwana. Rację ma Sąd Rejonowy umarzając postępowanie z uwagi na fakt, iż powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 2876,47 zł żądając jedynie od tej kwoty odsetek ustawowych i w konsekwencji słuszne jest orzeczenie w którym zasądzono na rzecz powodów kwotę 2243,96 zł, do której ograniczono powództwo (k.21). Nie może odnieść zamierzonego skutku zarzut apelacji, w którym strona pozwana twierdzi, że powodowie cofnęli powództwo w zakresie kwoty 2214 zł. Do całkowicie odmiennych wniosków prowadzi chociażby treść pisma powodów z dnia 9 marca 2015 r. (k.21). Nie doszło zatem wbrew temu co twierdzi strona pozwana do naruszenia art. 355 § 1 k.p.c.

Nie naruszył również Sąd I instancji przepisu art. 321 k.p.c pomimo treści pisma pełnomocnika powodów, z którego miałyby wynikać, że pozwana uiszczyła należność z tytułu faktury (...) nie zaś faktury FA (...) gdyż dowody zgromadzone w sprawie jednoznacznie wskazują, że kwota z faktury VAT nr (...) nie została ostatecznie uregulowana i zachodzi sytuacja odwrotna od przedstawionej przez pełnomocnika powodów. Można przypuszczać, że przeciwne twierdzenie strony powodowej jest li tylko wynikiem, omyłki pisarskiej pełnomocnika. W konsekwencji, nieuprawnione jest stwierdzenie, że postępowanie w tym zakresie winno zostać umorzone, skoro dowody w sprawie wskazują na okoliczności całkowicie odmienne od tych, które wskazuje strona pozwana.

Nie odpowiada również prawdzie zarzut apelacji sprowadzający się do wskazania, że sąd bezpodstawnie stwierdził, iż pozwana nie przedstawiła dowodów świadczących o multiplikacji przez powodów solidarnych powództw skierowanych przeciwko pozwanej. W ocenie Sądu Okręgowego samo wyliczenie sygnatur spraw, które toczyły się przez Sądem Rejonowym w żadnej mierze nie wskazuje by powodowie multiplikowali powództwa przeciwko pozwanej. Skoro pozwana twierdzi, że postępowania zmierzały wyłącznie do nieuprawnionego uzyskania kosztów zastępstwa procesowego, powinna tę okoliczność udowodnić. Pozwana ograniczyła się jedynie do wskazania sygnatur postępowań sądowych i głośłownych twierdzeń mających świadczyć o słuszności jej twierdzeń. Z tych względów również i ten zarzut nie zasługuje na aprobatę sądu. Co do zarzutu sprzeczności ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji z treścią zebranego materiału dowodowego, jak już wyżej nadmieniono myli się całkowicie strona pozwana twierdząc, że powodowie cofnęli powództwo w zakresie kwoty 2243,96 zł. Z pisma z dnia 9 marca 2015 r. (k.21) bezsprzecznie wynika bowiem, iż powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 2876,47 zł.

Odnosząc się do ostatniego zarzutu wywiedzionego w środku odwoławczym a dotyczącego niewyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy poprzez nieuwzględnienie oczywistej omyłki pisarskiej w treści potwierdzenia przelewu w zakresie zapłaty za fakturę VAT nr (...). Należy pokreślić, że w tytule przelewu w ogóle nie figurują numery faktur wskazane przez pozwaną tj. ani rzekomo błędnie wskazany numer faktury (...), ani też (...) (k.42). Z tych względów argumentacja pozwanej tego dotycząca jest całkowicie niezrozumiała.

Na marginesie warto wskazać, że błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może się ostać. Sąd Rejonowy w szczególowy sposób odniósł się do dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Tym samym także orzeczenie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach ostatecznie uznać należy za słuszne.

W tej sytuacji zarzuty apelacji oraz zażalenia nie mogły zostać uwzględnione i biorąc powyższe pod uwagę , nie znajdując przesłanek do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie pkt 1 oraz 3 wyroku zgodnie z art. 385 k.p.c. oraz 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 i 98 k.p.c. orzeczono jak na wstępie.

SSO Małgorzata Korfanty